

mohly se brániti, a to tím spíše, když st-lé tento nedostatek vytýkali již rozhodnutí první stolice a ve svém rekursu namítali, že úřad přešel mlčením jejich žádost za osvědčení podle § 2.

č. 9040.

Jazykové právo: * Předpis čl. 72, odst. 3 jaz. nař. č. 17/26 o jazykové úpravě vysvědčení nemajetnosti není v rozporu se zákonem.

(Nález ze dne 5. února 1931 č. 1858.)

V ě c: Městská obec P. (adv. Dr. Jos. Eckstein z Prahy) proti ministerstvu vnitra (min. kom. Dr. Václ. Chalupný) o jazykovou úpravu vysvědčení nemajetnosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítlo žal. min. v cestě instanční odvolání stěžující si obce z výměru osp-é v D. z 23. listopadu 1926, jímž úřad tento ke stížnosti Ericha B. v P., jemuž obec odepřela vydání vysvědčení nemajetnosti také s textem v jazyku státním, rozhodl v základě § 7 jaz. zák., resp. čl. 96 jaz. nař., že obec je podle čl. 72 odst. 3 jaz. nař. povinna žádosti jmenovaného vyhověti.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Žal. ministerstvo, stejně jako obě podřízené stolice správní, opřelo rozhodnutí své o ustanovení čl. 72 odst. 3 jaz. nař. č. 17/26, jež stanoví, že vysvědčení nemajetnosti, žádá-li to strana, jest vydati také s textem v jazyku státním na prvním místě, i když jazyk čsl. není jednacím jazykem obce.

Písemná stížnost vznáší proti tomuto odůvodnění jedinou námitku, že cit. ustanovení jaz. nař. není kryto předpisy jaz. zák., k jehož provedení bylo vydáno, že je proto neplatné a nař. rozhodnutí, jež je na něm založeno, že je nezákonné. Tento svůj právní názor dovozuje obec z ustanovení § 55 úst. listiny, jež dovoluje vydávati nařízení jen ku provedení určitého zákona a v jeho mezích, dále pak z předpisu § 8 odst. 1 jaz. zák., jímž byla sice státní moc výkonná zmocněna vydati nařízení k zevrubnějšímu provedení tohoto zákona také co do užívání jazyků pro úřady samosprávné, bylo jí však současně uloženo, že tak smí učiniti jen v duchu tohoto zákona, čímž dlužno rozuměti totéž, co řečeno v § 55 úst. listiny, t. j. v mezích tohoto zákona. Tyto meze pak spatřuje stížnost v ustanovení § 3 jaz. zák., citovaného ještě také výslovně v § 8 odst. 1, a to v jeho odst. 3, jenž dovoluje státní moci výkonné pouze, aby u úřadů samosprávných stanovila jazyk veř. vyhlášek a zevních označení.

Nss nemohl vývodům těmto přiznati důvodnost. Již v nál. Boh. A 8072/29 vyslovil nss v souhlase s usnesením adm. plena právní názor, že vláda, upravujíc podle § 8 odst. 1 jaz. zák. užívání jazyků pro samosprávné úřady, může jíti nad pozitivní omezení, která jim § 3 stran stát-

ního jazyka ukládá, a že je při této úpravě vázána jen tím, že tak musí učiniti v duchu jaz. zák. V tomto směru odchýlil se právě nss od právního názoru, jež vyslovil v nál. Boh. A 7173/28, kterého se st-lka na obhájení svého stanoviska dovolává. V daném případě setrval nss na názoru, vysloveném ve shora cit. nálezu z roku 1929. — — — — —

Č. 9041.

Policejní právo trestní: I. * I zákazy, vydané policejním úřadem státním, jsou »nařízeními vládními« ve smyslu § 11 cís. nař. čís. 96/1854 ř. z., jichž zlehčování spadá pod trestní sankci cit. ustanovení. — II. * Také zlehčování »vládních nařízení« ve smyslu § 11 cís. nař. čís. 96/1854 ř. z., která ještě nejsou pravoplatná, podléhá trestní sankci cit. předpisu.

(Nález ze dne 6. února 1931 č. 20.758/30.)

Prejudikatura: Boh. A. 1414/22, 2833/23, 6133/26.

Věc: JUDr. Vladimír P. v P. (adv. Dr. Ivan Sekanina z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem policejního komisařství v Bubenči ze 4. července 1928 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 odst. 1 věty 2. cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 3. července 1928 v noci vylepoval letáčky, zvoucí na »rudý den«, jenž byl úředně zakázán, kterýmžto demonstrativním jednáním chtěl snížit nařízení vlády a byl odsouzen k trestu vězení na 7 dní. Nař. rozhodnutím bylo očvolání proti tomu podané zamítnuto z důvodů I. stolice a z důvodů dalších st-li sdělených.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Žal. úřad ve shodě s I. stolicí shledal skutkovou podstatu přestupku § 11 odst. 1 věty 2. cís. nařízení z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. v tom, že st-l vylepoval dne 3. července 1928 na veř. místech letáky, v nichž se vyzývá dělnická mládež k účasti na »rudém dni«, a že zlehčoval tak nařízení policejního ředitelství v Praze, které pořádání »rudého dne« zakázalo, a dopustil se tedy demonstrativního jednání, jímž chtěl snížit nařízení vlády. — Stížnost stojí naproti tomu na stanovisku, že čin st-lův nelze subsumovati pod ustanovení § 11 cit. cís. nař. jednak proto, že zákaz »rudého dne« vydaný policejním ředitelstvím v Praze nelze považovati za »nařízení vlády«, jednak z toho důvodu, že zmíněný zákaz nebyl dne 3. července 1928 ještě pravoplatný, neboť tehdy nebylo ještě o podané stížnosti rozhodnuto. Nss toto stanovisko stížnosti nesdílí.

Cís. nař. č. 96/1854 ř. z., jehož bylo proti st-li použito, obsahuje řadu ustanovení policejního rázu, která — jak jest zřejmo z úvodu této zákonné normy — mají za účel zajistiti výkon opatření a nálezů úřadů politických a policejních a zabezpečiti vážnost úřadům. Tento účel sle-